

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 6.Pf.20.531/2024/5.

A felperes:

felperes1

felperes címe

tartózkodási helye: cím3

A felperes képviselője:

dr. Tóth Márton egyéni ügyvéd

jogi képviselő címe

Az alperes:

alperes1

alperes címe

Az alperes képviselője:

dr. Varga István egyéni ügyvéd

jogi képviselő címe1

A per tárgya: bíróság elleni kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 20.P.20.428/2023/15. sz. ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (17. sorszám alatt)

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmét elutasítja, és az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 624.394 (hatszázhuszonnégyezer-háromszázkilencvennégy) forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 2.088.500 (kettőmillió-nyolcvannyolcezer-ötszáz) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára történő átutalással.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Elnevezés (a továbbiakban: elnevezés rövidítése) 2015. március 25-étől kezdődően 55 napos felmondási idővel 2015. május 21-ére felmondta a felperes munkaviszonyát. A felperes 2015. április 21-én keresetet terjesztett elő az elnevezés rövidítése ellen. Keresetében a munkaviszonya jogellenes megszüntetésére hivatkozással kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest elsődlegesen 28.321.002 forint elmaradt jövedelmének kártérítésként történő megfizetésére, amely összegből az elmaradt bérjövedelem összegét 22.801.0032 forintban jelölte meg 12 havi távolléti díjának megfelelő összeg alapján, míg 5.519.970 forintra elmaradt cafeteria juttatás megtérítése címén tartott igényt. Másodlagosan a Mt. 82. § (2) bekezdése alapján elmaradt 8.604.000 forint, jövedelem elmaradásából eredő kár megtérítésére kérte kötelezni az alperest azzal, hogy ebből az összegből 7.527.674 forint az elmaradt munkabér, 1.076.326 forint pedig az elmaradt cafeteria juttatás összege.

[2] A alperes jogelődje – az alperes jogelődje – a ügyszám számú ítéletével elutasította a keresetet, és a felperest az alperes perköltségének a megfizetésére kötelezte. A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes1 mint másodfokú bíróság a ügyszám_1_ számú ítéletével az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság az ügyszám2 számú közbenső ítéletével a másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, megállapította, hogy az elnevezés rövidítése által a felperessel közölt felmondás jogellenes, valamint az elnevezés rövidítése-t kötelezte perköltség megfizetésre.

[3] A Kúria közbenső ítélete folytán megismételt eljárásban a alperes jogelődje a 2018. november 7-én meghozott ügyszám3 számú ítéletével kötelezte az elnevezés rövidítése-t mint alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek a munkaviszony jogellenes megszüntetése okán kártérítésként elmaradt munkabér jogcímén 7.527.674 forintot és ennek 2017. március 1-jétől a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint elmaradt cafeteria juttatás jogcímén 1.076.326 forintot és ennek 2017. március 1. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, továbbá 424.815 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[4] Az elsőfokú munkaügyi bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a felperes mint munkavállaló kizárólag az Mt. 82. § (2) bekezdésben foglalt jogkövetkezmény alkalmazására vonatkozó kereseti kérelmet terjeszt elő, és nem kérte az Mt. 83. § (1) bekezdésében meghatározott ok megjelölésével a munkaviszonya helyreállítását. Erre tekintettel a bíróság a munkaviszony jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként kizárólag az Mt. 82. § (2) bekezdésében foglalt jogkövetkezményt alkalmazhatta, figyelemmel arra is, hogy a felperes nem hivatkozott az Mt. 83. § (1) bekezdésében meghatározott, a munkaviszony helyreállítását megalapozó okra. Ezért a munkaviszony helyreállítása és a helyreállítás időpontjáig az elmaradt munkabér és egyéb járandóság megtérítése iránti kereseti kérelemnek nem adhatott helyt, hanem a munkaviszony jogellenes megszüntetése jogkövetkezményeként az Mt. 82. § (2) bekezdése alapján kizárólag a felperes elmaradt jövedelmének kártérítésként való megítélésére kötelezhette a felperes volt munkáltatóját.

[5] A alperes1 mint másodfokú bíróság a ügyszám5 számú ítéletével a alperes jogelődje ügyszám3 számú ítéletét helybenhagyta.

[6] A felperes felülvizsgálati kérelme folytán eljáró Kúria az Mfv. I.ügyszám4 számú ítéletével a alperes1 ügyszám5 számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria az ítéletének jogi indokolásában kifejtette, hogy a felperes a megelőző eljárásban a munkaviszonya jogellenes megszüntetésének a megállapítását és az Mt. 82. § (2) bekezdésben foglalt jogkövetkezmények alkalmazását kérte. Az Mt. 83. § (1) bekezdése alapján a munkaviszony helyreállítását lehetővé tevő okra nem hivatkozott, így a bíróságok nem is vizsgálhatták ezeket a körülményeket, a közbenső ítélet jogalapra vonatkozó anyagi jogereje miatt pedig a felperes nem kérhette utóbb a munkaviszonya helyreállítását és ennek alapján az Mt. 83. § (3) és (4) bekezdésében foglalt jogkövetkezmények alkalmazását. A Kúria úgy foglalt állást, hogy a felperes a munkaviszonya helyreállítása esetén alkalmazandó, a helyreállítást tartó

időszakra járó elmaradt munkabér és egyéb járandóság megtérítésére irányuló követelése alaptalan.

[7] A felperes a keresetében azt kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest kártérítés jogcímén [Ptk. 6:518.§, 6:519. §, 6:548. § és 6:549. §-ának (1) bekezdés] 26.109.937 forint és annak 2019. június 1. napjától a kifizetésig a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű késedelmi kamat megfizetésére az ítélet jogerőre emelkedését követő 15 napon belül. Kérte az alperes perköltségben marasztalását is. Előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését indítványozta az Európai Unió Bírósága előtt az EUMSZ. 267. cikke alapján.

[8] Előadta, hogy a munkaügyi perben eljáró bíróságok önkényesen és hibásan értelmezték a magyar jogszabályokat, mechanikusan alkalmazták az Mt. szakági szabályait, nem tettek eleget az Alaptörvény 28. Cikke és az Mt. 5. § (1) bekezdésében előírt törvények Alaptörvénnyel és az Európai Unió jogrendjével összhangban történő értelmezésére vonatkozó kötelezettségüknek. Ezáltal a bíróságok önkényesen és hibásan értelmezték a magyar jogszabályokat, az uniós és az alkotmányos jogot sértő nemzeti jogi normákat alkalmaztak. Kifejtette, hogy az eljáró bíróságok tévesen utasították el a keresetét a Kúria közbenső ítéletének jogalapra vonatkozó anyagi jogerejére hivatkozással. Sérelmezte, hogy a bíróságok nem alkalmazták az Mt. 83. §-át és az abban nevesített fokozott védelmi követelményt. Okfejtése szerint az elsőfokú bíróság az Mt. 83. § (1) bekezdés alkalmazhatóságának mérlegelése során igazoltan megkülönböztetést alkalmazott vele szemben, így kimerítette a hátrányos megkülönböztetés fogalmát, mert nem vizsgálta a munkaviszonya megszüntetésének alkotmányosértő diszkriminációt megvalósító jellegét. Ezáltal pedig az eljáró bíróságok az eljárásuk során a joggal való visszaélés tilalmába ütközően az ügy érdemére kiható módon az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 54. Cikk szerint a meghatározottnál nagyobb mértékű jogkorlátozást valósítottak meg. Álláspontja szerint megállapítható a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogának a megsértése is, mert az elsőfokú bíróság hiányosan és tévesen rögzítette a perben lényeges tényeket, nem vizsgálta meg az általa előadott érveket, és nem teljesítette a bizonyítási indítványait.

[9] Kifejtette, hogy az eljáró bíróságok az Alkotmánybíróság normakontroll eljárás kezdeményezésére és az Európai Unió Bírósága előtti előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésre vonatkozó indítványát önkényesen utasították el, az elutasítást nem indokolták meg. Érvelése szerint fennáll az alperes kártérítési felelőssége, mert a munkaügyi perben eljáró bíróságok az uniós jognak nem megfelelő ítéletet hoztak, valamint az alperes nem tett eleget az előzetes döntéshozatali kérelem előterjesztésére irányuló kötelezettségének. Kára összezszerűsége körében arra hivatkozott, hogy a Ptk. 6:522. § alapján a teljes kártérítésre, a vagyonában beállott értékcsökkenésre, az elmaradt vagyoni előnyre és az őt ért vagyoni hátrányok kiküszöböléséhez szükséges költségre tarthat igényt. Káraként a munkaügyi perben a számára meg nem ítélt 19.717.000 forint elmaradt munkabért, valamint a munkaügyi perben a terhére megítélt 4.167.235 forintban perköltséget jelölte meg.

[10] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Rámutatott, hogy a felperes a jogi és logikai ellentmondásokat tartalmazó keresetében a munkaügyi perben lefolytatott másodfokú eljárásban előterjesztett fellebbezésében, valamint a felülvizsgálati kérelmében foglaltakat ismételte meg. Álláspontja szerint nem okozott kárt a felperesnek, nem mutatható ki a terhére kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés a munkaügyi perben, továbbá nincs okozati összefüggés a felperes által állított kár bekövetkezése és az alperes károkozóként megjelölt magatartása között. Ezzel kapcsolatban kiemelte, hogy a felperes a kártérítés iránti követelése alapjául a teljes munkaügyi per veszteségét és az alapeljárásban elutasított keresetének összegét jelölte meg. Hangsúlyozta, hogy a Kúria a ügyszám-3 számú ítélete szerint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. (Bsz.) 2. § (1) bekezdése értelmében a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról a törvényben szabályozott eljárás során és véglegesen döntenek, és a Bsz. 6. §-a kimondja, hogy a bíróság határozata mindenkire kötelező, ideértve azt is, ha a bíróság valamely ügyben hatáskörét, vagy ennek hiányát állapítja meg. A kialakult bírósági gyakorlat szerint a kártérítési perben eljáró bíróság nem bírálhatja felül a valamelyik fél által sérelmesnek tartott jogerős határozatokat, nem állapíthatja meg azok jogellenességét. Ebből következően a bíróság a jelen perben nem vizsgálhatja, hogy a munkaügyi perben eljáró első és másodfokú bíróság, valamint a Kúria alkalmazta-e az irányadó jogszabályokat, illetve azt megfelelően tette-e, mert a kártérítési per nem minősül további jogorvoslatnak. Kifejtette, hogy az alapperben eljáró első- és másodfokú bíróság a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítélete alapján is a jogszabályoknak megfelelően járt el, a jogszabályoknak megfelelő ítéletet hozott, így egyik bíróság terhére sem mutatható ki jogellenes magatartás, kirívóan súlyos jogalkalmazási tévedés vagy mulasztás. Ezeknek a hiányában nem érvényesíthető eredményesen a bírósági jogkörben okozott kár megtérítésére irányuló követelés. Vitatta, hogy a munkaügyi perben sérült volna a felperes tisztességes eljáráshoz való joga, mert a Kúria az Mfv.I.ügyszám4 számú ítéletének [68] bekezdésében rögzítette, hogy a felperes megalapozatlanul hivatkozott a felülvizsgálati kérelmében a Pp. 2. §-ának megsértésére.

[11] Az elsőfokú bíróság az ítéletével elutasította a felperes keresetét, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak az esedékesség napjáig 1.433.054 forint feljegyzett eljárási illetéket.

[12] Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a felperes az EUMSZ 267. cikkére hivatkozással nem a jogvitában alkalmazandó valamely uniós jogi norma értelmezését kérte, hanem annak megállapítását, hogy az irányadó magyar jog nem felel meg a közösségi jog által védett alapelveknek. Az volt az álláspontja, hogy a nemzeti jog értelmezése nem tartozik az Európai Unió Bíróságának (EUB) hatáskörébe, ezért a perben nincs helye az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésének (EBH2016. M. 21. és EBH2005. 1320.).

[13] Kifejtette, hogy a felperes a keresetében a munkaviszonya jogellenes felmondása jogkövetkezményeként elbírált kártérítés iránti követelését kéri más jogértelmezés alapján másként, számára kedvezően elbírálni. Okfejtése szerint a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem lehet a munkaügyi perben hozott, a felperes által sérelmezett jogerős ítélet ismételt jogorvoslati fóruma - azokban az esetekben, amikor a fél a saját ügyében korábban hozott jogerős ítélet sérelmezett tartalmára alapítja a bírósági jogkörben

okozott kár megtérítése iránti keresetét, a kártérítési per bírósága nem állapíthatja meg a korábban hozott jogerős határozat jogellenességét (BDT2009. 1949.).

[14] Tényként állapította meg, hogy a felperes a munkaügyi perben igénybe vette valamennyi jogorvoslatot, így az elsőfokú ítélet ellen az alap- és a megismételt eljárásban is fellebbezéssel élt, továbbá felülvizsgálati eljárást is kezdeményezett a Kúria előtt. Ezért a perben fennállnak a bírósági jogkörben okozott kárért való felelősség Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében meghatározott feltételei.

[15] Rögzítette a alperes1 a ügyszám_1_ számú ítéletében és a Kúria a közbenső ítéletének [38] és [40] pontjaiban abból az okból állapította meg a felperes munkaviszonya felmondásának a jogellenességét, hogy az alperes nem volt tekintettel az elnevezés rövidítése egyéblának határozatában foglaltakra. Rögzítette azt is, hogy a kialakult és irányadó bírói gyakorlat szerint a bizonyítékok téves mérlegelése vagy jogszabály téves értelmezése nem váltja ki a bíróságok kártérítési felelősségét (BH2002. 750). A felperes a keresetében nem hivatkozott az alperes kártérítési felelősségét megalapozó olyan károkozó magatartásra, amely nyilvánvalóan és kirívóan súlyos jogalkalmazási vagy jogértelmezési tévedés lett volna, és nem hivatkozott kirívóan okszerűtlen mérlegelésre sem. Önmagában az, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékokat esetleg tévesen mérlegelte, nem alapozza meg a másodfokú bíróság jogellenes és felróható magatartását, ugyanis a másodfokú bíróság mérlegelése egyrészt nem volt kirívóan okszerűtlen, másrészt a Kúria a közbenső ítéletével azt orvosolta.

[16] Rámutatott, hogy a felperes a munkaügyi perben a kereseti kérelme jogalapjaként az Mt. 82. § (2) bekezdésére hivatkozott, erre alapította kártérítés iránti keresetét. Kereseti tényállításaiban a 263/2014. (IX. 07.) IG számú munkáltatói határozat alapján megvalósult létszámcsökkenésre hivatkozott, a munkaviszonya felmondásának jogszerűtlenségét állította. Hivatkozott továbbá a Hpt. 152. § (3) bekezdés d) pont dd) alpontjára azzal összefüggésben, hogy az ő munkaviszonyának a megszüntetéséhez a felügyelőbizottság javaslatának hiányában került sor. Megállapította, hogy az eljáró bíróságok a felperes Mt. 83. §-ára való hivatkozását azért nem vették figyelembe, mert e vonatkozásban a Kúria ügyszám2 közbenső ítéletéhez anyagi jogerő joghatása fűződött, és erre a jogalapra a felperes csak a közbenső ítélet meghozatalát követően hivatkozott. A munkaügyi perben tehát az első- és a másodfokú bíróság, valamint a Kúria is az előterjesztett jogcímen és ténybeli alapon volt köteles elbírálni a felperes keresetét, ehhez kötve is volt a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 215. § (1) bekezdése alapján, és azon nem terjeszkedhetett túl.

[17] Álláspontja szerint a Kúria ügyszám2 számú közbenső ítéletének meghozatalát követően a bíróságok már csak a jogerősen elbírált jogalaphoz, az Mt. 82. §-ának rendelkezéséhez kapcsolódóan vizsgálhatták a felperes követelésének összegét. Ennek alapján nem történt jogalkalmazási tévedés, amikor az eljáró bíróságok a megismételt eljárásban az összeg megállapításakor nem találták alkalmazhatónak az Mt 83. §-ában írt jogkövetkezményeket. Ezért ebben a tekintetben nem merülhet fel a diszkrimináció tilalmának, az esélyegyenlőség elvének és az egyenlő bánásmód elvének a megsértése,

továbbá a tisztességes eljáráshoz való jog és az egyenlő bánásmód sérelme, figyelemmel arra is, hogy a felperes e vonatkozásban nem tett ezekre vonatkozó konkrét és határozott tényállítást.

[18] Kifejtette, hogy az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében garantált bírói függetlenség elve alapján a bíró nem utasítható az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság utólagos normakontroll eljárásának a kezdeményezésére, és arra a fél kérelme alapján sem köteles. Ez a kezdeményezés bírói mérlegeléstől függ, ezért annak elmaradása nem minősülhet kirívóan súlyos jogértelmezésnek.

[19] Rögzítette, hogy a felperes keresetlevelében a Kúriával szemben kifogásolta, hogy nem kezdeményezett az Európai Unió Bírósága előtt előzetes döntéshozatali eljárást, azonban a Kúria nem peres fél, ezért az eljárása nem tárgya a pernek.

[20] Okfejtése szerint, ha a felperesnek a munkaügyi perben kétsége merült fel a bíróság pártatlansága tekintetében, akkor a bíró-, vagy a bíróság kizárása iránt elfogultsági kifogást terjeszthetett volna elő az rPp. 13. § (1) bekezdés e) pontja alapján, azonban erre nem került sor.

[21] A perköltség és a meg nem fizetett kereseti illeték megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest.

[22] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, keresetének teljesítését és az alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Kérte továbbá az eljárás felfüggesztése mellett az EUMSZ 267. cikke alapján az Európai Unió Bíróságánál előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezését, az általa megfogalmazott kérdések megválaszolása céljából.

[23] Fellebbezésében részletesen előadta, hogy a munkaügyi perben milyen tartalmú jog és tényállításokat tett, valamint ismertette az eljáró bíróságok határozatait és azok jogi indokait. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a munkaügyi perben eljáró bíróságok tévesen alkalmazták a jogszabályokat, ennek következtében felróható módon jogellenes ítéleteket hoztak. Kárának bekövetkezése vonatkozásában azt adta elő, hogy az alperes a keresetét elutasító jogerős ítélet meghozatalával okozott neki kárt, ami azért következett be, mert az alperes nem tett eleget jogszerű eljárás lefolytatására vonatkozó kötelezettségének. Álláspontja szerint az eljáró bíróságok elmulasztották a Charta 48. cikk (29 bekezdésének, a 54. cikk (1) bekezdésének és az egyenlő bánásmód követelményére vonatkozó uniós irányelvnek a közvetlen alkalmazását. Érvelése szerint a munkaügyi perben eljáró bíróságoknak a nemzeti jog félretétele mellett az uniós jog alapján teljes egészében helyt

kellett volna adniuk a kereseti kérelmének. Hivatkozott arra is, hogy az alperes felróható magatartását az alapozza meg, hogy a jogerős ítéletében nem bírálta el és nem vette figyelembe az Mt. 83. §-ára történt hivatkozását, és nem adta meg a szükséges tájékoztatást a bizonyítási teherről. Kifejtette, hogy az anyagi jogerő hatás nem lehet akadálya a kártérítési per megindításának, mert eltérő a felek személye és a per tárgya is.

[24] Előzetes döntéshozatal iránti kérelmében azt adta elő, hogy arra vonatkozóan kell az EUB előzetes döntését kérni álláspontja szerint, hogy az Mt. 82. és 83. §-a ellentétben állnak-e a Charta 20. 21. és 30. cikkével, továbbá arra vonatkozóan szükséges az EUB állásfoglalása, hogy a Charta 47. cikke alapján a nemzeti bíró hivatalból köteles-e a nemzeti jogszabály rendelkezéseit mellőzve biztosítani a hátrányos megkülönböztetés uniós jogban is rögzített tilalmát.

[25] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Kérte továbbá a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére vonatkozó kérelmének elutasítását. Ismét hivatkozott arra, hogy a felperes az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése iránti kérelmében nem a közösségi jog értelmezését, hanem annak a megállapítását kéri, hogy a magyar jog nem felel meg a közösségi jog által védett alapelveknek, amelyre nincs jogi lehetőség. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a munkaügyi perben nem történt jogalkalmazási tévedés, és a megismételt munkaügyi eljárásában nem volt alkalmazható az Mt. 83. §-ában meghatározott jogkövetkezmény. Utalt arra is, hogy a munkaügyi perben hozott jogerős ítélet indokolásának hiányossága nem minősül kirívó jogalkalmazási tévedésnek. Álláspontja szerint a Kúria ügyszám-3 számú ítélete alapján megállapítható, hogy a Bszi. 2. § (1) bekezdése szerint a felperes által a jelen perben is állított megsértett jogról a bíróságok már korábban jogerősen döntöttek. Ez a jogerős döntés pedig Bszi. 6. § alapján mindenkire, így a jelen perben eljáró bíróságokra is kötelező.

[26] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján teljes terjedelemben bírálta felül az elsőfokú ítéletet. A fellebbezés nem szenvedett olyan tartalmi hiányosságban, ami kizárta volna annak érdemi vizsgálatát. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben nem hivatkozott eljárási szabálysértést nem észlelt, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint bírálta felül.

[27] A felperes fellebbezése nem alapos.

[28] A Fővárosi Ítéltábla elsődlegesen azt rögzíti, hogy a felperes a perben bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti követelést érvényesített az alperessel szemben. A felperes a perbeli kártérítés iránti követelésének a ténybeli és a jogi alapját a munkaügyi perben előterjesztett felülvizsgálati kérelmében foglaltakkal egyezően jelölte meg. A felperes

munkaügyi perben előterjesztett felülvizsgálati kérelme tárgyában a Kúria a Mfv. I.ügenszám4 számú ítéletével hatályában fenntartotta a alperes1 ügenszám5 számú jogerős ítéletét.

[29] A felperes a munkaügyi perben igénybe vette a rendes és rendkívüli jogorvoslati lehetőségeket. A Kúria a jogerős, ügenszám2 számú közbenső ítéletével megállapította a felperes munkaviszonyának a jogellenes megszüntetését, és meghatározta, hogy az alperes keresete alapján az alsóbb szintű bíróságoknak mely anyagi jogi norma alapján kell eljárnia, és mit kell vizsgálnia a kereset összegének elbírálása során. A Kúria ezzel a közbenső ítéletével orvosolta az első- és másodfokú bíróság anyagi jogi tévedéseit.

[30] A munkaügyi per megismételt eljárásában a bíróságok a Kúria jogerős közbenső ítélete alapján bírálták el a felperes keresetét, és alkalmazták az Mt. 82. §-ában meghatározott jogkövetkezményt. A felperes a Kúria közbenső ítéletében foglaltaknak megfelelő jogerős ítélet jogellenességét jelöli meg a jelen perben a kártérítés iránti követelése jogalapjaként. Arra hivatkozik, hogy ez alapján a jogerős ítélet következtében érte kár. A felperes kártérítés iránti követelésének jogi és ténybeli alapja megegyezik a munkaügyi perben hozott ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálati kérelmével és a munkaügyi perben módosított keresetével. A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria az Mfv. I.ügenszám4 számú ítéletében azonban a jogszabályoknak megfelelőnek ítélte a alperes1 ügenszám5 számú jogerős ítéletét, és azt – annak helyes indokai alapján – hatályában fenntartotta.

[31] A bíróságoknak az eljárásuk során nem a magánjogi szabályrendszer szerint kell kifejtetniük a tevékenységüket, hanem a rájuk irányadó közjogi jogszabályok keretei között – a bíróságoktól az adott helyzetben általában elvárható magatartás, hogy maradéktalanul betartsák a működésükre vonatkozó jogszabályokat. A bíróság ítélezési tevékenysége során az egyes konkrét ügyekben kimutatható jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés azonban csak akkor róható fel a bíróságnak, ha a tévedés kirívóan súlyos, mert a bíróság egyértelmű, többféle értelmezésre és mérlegelésre lehetőséget nem adó jogszabályi rendelkezést értelmezett vagy alkalmazott tévesen. A bíróságok jogértelmezési és jogalkalmazási tévedéseinek orvoslására elsődlegesen a polgári per jog perorvoslati rendszere szolgál.

[32] A Bszi. 2. § (1) bekezdése szerint a bíróságok a vitássá tett vagy megsértett jogról – törvényben szabályozott eljárás során – véglegesen döntenek. A Bszi. 6. §-a pedig kimondja, hogy a bíróság határozata mindenkire kötelező, ideértve azt is, ha a bíróság valamely ügyben hatáskörét vagy ennek hiányát állapítja meg.

[33] A bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perben eljáró bíróságok a Bszi. 2. § (1) bekezdésében és 6. §-ában foglaltakra tekintettel nem bírálhatják felül munkaügyi perben hozott jogerős ítéletet a Pp. perorvoslati rendszerén kívül; nem vizsgálhatják a jogerős ítélet jogszerűségét és megalapozottságát, nem dönthetik el, hogy a más perben eljáró bíróságok tévesen értelmeztek vagy alkalmaztak-e egy jogszabályt, és nem foglalhatnak állást abban a kérdésben sem, hogy egyetértenek-e a Kúria jogerős döntésével. A kártérítési pernek

nem lehet tárgya a más perben hozott, a Kúria által felülvizsgált jogerős ítélet felülbírlata, mert arra a bíróságnak nincs közjogi felhatalmazása, arra nincs hatásköre a felperes által állított egyik jogszabálysértés tekintetében sem.

[34] Mindezek alapján a jelen kártérítési perben a bíróság a munkaügyi per felperes által sérelmesnek tartott első- és másodfokú ítéletét, valamint a Kúria felülvizsgálati eljárásban hozott ítéletét nem bírálhatja felül a felperes kártérítési keresete alapján, azoknak sem eljárási, sem anyagi jogi jogellenességét nem állapíthatja meg. Így a kártérítési perben eljáró bíróság nem vizsgálhatja, hogy tévesen alkalmazták-e a munkaügyi perben eljáró bíróságok az irányadó jogszabályokat, és azt sem, hogy ha a munkaügyi perben eljáró bíróságok esetleg tévesen értelmezték vagy alkalmazták valamelyik jogszabályi rendelkezést, akkor a jogértelmezési vagy jogalkalmazási tévedésük kirívóan súlyos volt-e.

[35] A kártérítési perben ugyanis utóbb, a már véglegesen elbírált jog tárgyában nincs lehetőség a jogerős ítélettel befejezett más perben felhozott kereset és eljárásjogi kérelmek tárgyában hozott érdemi döntés felülbírlatára. A kártérítési per nem szolgálhat árnyékperként arra, hogy a bíróság a véglegesen eldöntött jogkérdés tárgyában újból megnyissa a vitát, és ismételten elbírálja a jogerős döntés és az annak alapjául szolgáló eljárás jogszerűségét. A felperes jelen perben felhozott jogi érveit a Kúria a Bszi. 2. § (1) bekezdése alapján véglegesen elbírált, azokat alaptalannak ítélte, a Kúria ítélete pedig a Bszi. 6. §-a alapján mindenkire, így a peres felekre, az elsőfokú bíróságra és a Fővárosi Ítéltáblára nézve is kötelező.

[36] A Kúria jogerős a közbenső ítéletével és a felperes keresetének összegéről döntő jogerős ítéletével szemben további jogorvoslatra már nem volt lehetőség. Ezért e döntések érdemének felülvizsgálata a kártérítési per bíróságától alappal már nem volt kérhető. Az elsőfokú bíróság nem az alapügyben hozott ítélet jogorvoslati fóruma, ezért nem volt döntés hozható abban a kérdésben, hogy az alapügyben eljáró bíróság döntése helytálló volt-e, vagy sem. Ennek érdemi vizsgálata erre tekintettel a jelen perben szükségtelen is volt. A felperes részére a munkaviszonya jogellenes megszüntetése miatt megítélt kártérítés összegét és annak jogalapját elbíráló jogerős döntés érdemben már nem tehető vitássá, ezért alaptalan a felperes minden erre alapított és ehhez kapcsolódó – így a pernyertesség és pervesztesség tévesen megállapított arányára alapított – kártérítés iránti követelése is.

[37] A fent írt jogi érvelés alapján a perbeli kártérítés iránti követelés elbírlása vonatkozásában uniós jog alkalmazása nem merült fel. Az EUB a C-283/77 SRL CILFIT és Lanificio di Gavardo SpA kontra Egészségügyi Minisztérium ügyben kidolgozott doktrínája szerint, amelyet a bíróság fenntartott és pontosított későbbi ítéleteiben, így többek között a C-128/09, a C-131/09, a C-134/09 és C-135/09 Antoine Boxus és társai [2011] ügyben, EUMSZ 267. cikk (3) bekezdése alóli egyik kivételként határozza azt meg, ha a kérdésnek nincs jelentősége az adott ügy eldöntése szempontjából. A felperes második kérdése hipotetikus volt, annak a perbeli jogvita elbírlása során nem volt jelentősége. Ugyanis az alperesnek a felperes rendelkezési joga alapján, a felperes keresetéhez kötötten kellett eljárnia, és a munkaügyi perben a felperes keresetében érvényesített joga alapján lehetett és kellett dönten

a vitássá tett magánjogi igényéről. A felperes első kérdése a magyar jog, az Mt. 82. és 83. §-ának uniós jognak való megfelelésére vonatkozik, azonban egyfelől az EUB-nak a magyar jog értelmezésre nincs hatásköre, másfelől ezeket a jogszabályokat nem kell alkalmazni a felperes keresetének az elbírálása során.

[38] A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét, annak indokait pontosítva, a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[39] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján az alperes által a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) és b) pont, valamint az (5) bekezdés alapján felszámított az áfa összegét is magában foglaló ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére kötelezte a másodfokú eljárásban is pereszes felperest.

[40] A perben az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdés n) pontja szerint tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) és a 46. § (1) bekezdése és a 26.109.937 forint fellebbezési pertárgyérték alapján számított 2.088.500 forint fellebbezési illetéket a felperes köteles viselni a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[41] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az elsőfokú bíróság által és a másodfokú bíróság által megállapított kereseti és fellebbezési illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pont].

Budapest, 2024. november 26.

Dr. Lente Sándor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Virág Csaba s.k.

előadó bíró

Dr. Csóka István s.k.

bíró

